

upp Linus för att konferera med denne, som han ej hade sammanträffat med på ett par veckor.

Sigge tyckte, att den andre åldrats på denna korta tid, men behöll denna observation för sig själv.

Han redogjorde nu för Linus i korta drag, huru hans arbeten fortskredo till full belåtenhet och tillade, att det »såg bra ut för fortsättningen», blott han kunde få vara i fred för »det finska sattyget», som nu kommit störande emellan. Han behövde kanske ej anse sig skyldig att lösa en förfalskad växel, men hans namn komme ändå att figurera bland växelprotester, och det skulle kunna förstöra hans spirande, men ännu så spröda kredit. Folk skulle läsa det i tidningen utan att veta rätta sammanhanget och bara tänka på att den där skojaran Barrman börjat valsa om här igen — och sedan vore han vingklippt. . .

— Det var själva f. . . — höll jag på att säga, vad du har blivit öm i skinnet på sista tiden! utbrast Linus. Det är ju *du*, som är den bedragne — den här gången — kanske du glömt det? tillade han menande.

— Du vet inte hur det känns, du, sade Sigge i gråt-mild ton, jag har verkligen blivit öm i skinnet som du säger och det kanske du också skulle ha blivit om du varit i mina kläder. . .

— Si-så-där-ja! Låt oss övergå till förhandlingarna. Hur ska' du ha't nu? avklipppte Linus i affärsmässig ton. För det första måste du låta polisen få veta om växelns förekomst i banken,